

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I.**, bývajúceho v Ž., podnikajúceho pod obchodným menom **I.**, s miestom podnikania v Ž., zastúpeného JUDr. J., advokátom so sídlom vo Z., proti žalovanému **H. s.r.o.**, so sídlom v S., zastúpenému JUDr. O., advokátom so sídlom v L., **o určenie neúčinnosti právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 16 C 157/2002, o odvolaní a dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. augusta 2008, sp. zn. 16 Co 158/2008, takto

r o z h o d o l :

Odvolanie **o d m i e t a .**

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom z 10. októbra 2007, č.k. 16 C 157/2002-367 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že kúpna zmluva z 30. júna 1999 uzavretá medzi dlžníkom žalobcu B., s.r.o. so sídlom v B. ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim, ktorej predmetom bol predaj 79 991 kusov nosníc za kúpnu cenu 2.465.946,- Sk, je voči nemu právne neúčinná. Žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania. Mal za preukázané, že kúpna cena (určená znaleckým posudkom M. z 26. júna 1999) zohľadňovala stav, v akom sa toho času nosnice nachádzali a zároveň zodpovedala cene, za akú ich bolo možné v banskobystrickom regióne predáť. Žalobcom predložený znalecký posudok I. z 30. apríla 2002, podľa ktorého mala byť kúpna cena vyššia (5.966.437,- Sk), nepovažoval za hodnoverný dôkaz, nakoľko bol vypracovaný až takmer tri roky po uzavretí kúpnej zmluvy

a nosnice neboli znalcom obhliadnuté. Na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že k predaju nosníc došlo z dôvodu druhotnej platobnej neschopnosti predávajúceho s cieľom predísť ich úhynu počas pravdepodobne zdĺhavého procesu exekúcie na vymożenie pohľadávky jeho veriteľov. Nebol teda preukázaný úmysel predávajúceho ukrátiť žalobcu, ani skutočnosť, že by žalovaný o prípadnom takom úmysle vedel. Žalobca tiež nepreukázal, že by predávajúci v čase uzavretia napadnutej kúpnej zmluvy bol predĺžený nepretržite počas 60 dní v zmysle zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. Vzhľadom k neuneseniu dôkazného bremena žalobu zamietol ako nedôvodnú. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. augusta 2008, sp. zn. 16 Co 158/2008 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania. Dospel k záveru, že žalobca nepreukázal zákonné predpoklady odporovateľnosti kúpnej zmluvy v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka. V otázke predaja nosníc sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa a zdôraznil, že žalovaný nemohol mať za takých okolností z kúpnej zmluvy prospech. Tiež uviedol, že v čase jej uzavretia žalobca ešte nebol veriteľom predávajúceho; aj keď už zákon umožňoval považovať jeho pohľadávku za vymáhateľnú, prisúdenú ju mal až 24. apríla 2002, a len v sume 750.000,- Sk. V neprospech žalobcu pričítal skutočnosť, že na vymożenie tejto pohľadávky nevykonal do rozhodnutia odvolacieho súdu žiaden úkon. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca odvolanie aj dovolanie. Odvolaním napadol výrok rozsudku o trovách konania. Odôvodnil ho tým, že trovy konania nie sú vyčíslené v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Vzhľadom k tomu, že vedie s predávajúcim aj konanie o náhradu škody, nie je zatiaľ možné presne určiť hodnotu predmetu sporu. Preto by sa základná sadzba tarifnej odmeny mala stanoviť podľa § 11 ods. 1 vyhlášky (v sume 1.370,- Sk), a nie podľa § 10 ods. 2 vyhlášky (v sume 17.650,- Sk). Žalovaný navyše vyčísлил odmenu za jeden úkon právnej služby inak v konaní pred súdom prvého stupňa a inak v odvolacom konaní.

Dovolanie žalobca odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. Namietal, že odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolaním z 19. januára 2008 (len odvolaním z 10. januára

2008); najmä dôkazmi, ktoré v ňom označil, pričom neuviedol dôvod tohto postupu. Nesprávne postupoval aj súd prvého stupňa, keď nenariadil znalecké dokazovanie, ktorým by sa potvrdila žalobcom uvedená kúpna cena nosníc, ako aj odvolací súd, ktorý odmietol návrh na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa a vrátenie mu veci na ďalšie konanie za účelom nariadenia takého znaleckého dokazovania. Súd prvého stupňa tiež nevyhovel návrhu žalobcu na pripojenie ním označeného vyšetrovacieho spisu, ale vyžiadal si iný vyšetrovací spis. Na odvolacom pojednávaní neboli účastníci konania o jeho odvolaní „riadne informovaní,“ predsedníčka senátu mu neumožnila „vo veci riadne vystúpiť,“ keď ho prerušila a do zápisnice nadiktovala, že žiada o zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, hoci v odvolaní z 19. januára 2008 navrhol rozsudok zmeniť, a odpovedať mohol len na otázky s odvolaním nesúvisiace a pre rozhodnutie nepodstatné. Pokiaľ ide o trovy konania, súd prvého stupňa nezaslal žalobcovi ich vyčíslenie, preto ich nemohol riadne namietat' v odvolaní. Týmito postupmi súdy odňali žalobcovi právo „podávať návrhy na dokazovanie“ a vyjadriť sa k trovám konania, a teda i možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvod dovolania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. vyplýva podľa dovolateľa z jeho sťažnosti na porušenie zásady dôstojnosti súdneho konania z 29. augusta 2008, ako aj z námietky zaujatosti senátu odvolacieho súdu z 8. septembra 2008. Z obsahu týchto podaní vyplýva, že dovolateľ v prvom prípade namietal spôsob vedenia pojednávania odvolacím súdom (ktorý mu neumožnil „vo veci riadne vystúpiť“ v zmysle ako je uvedené vyššie, a vec prejednal príliš rýchlo a bez dostatočného oboznámenia sa so spisom), v druhom prípade zaujatosť senátu, ktorému bola vec pridelená (námietka zaujatosti však nebola nadriadenému súdu predložená z dôvodu, že nespĺňala náležitosti v zmysle § 15a ods. 3 O.s.p. – pozn. dovolacieho súdu). Dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa žiadal dovolateľ zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

1. K odvolaniu žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. augusta 2008, sp. zn. 16 Co 158/2008:

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10a ods. 2 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) skúmal najskôr, či odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť.

Občiansky súdny poriadok upravuje odvolanie ako procesný úkon účastníka, ktorým môže (po splnení zákonom stanovených podmienok) napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa (§ 201 O.s.p.) V občianskom súdnom konaní je súdom prvého stupňa zásadne okresný súd (§ 9 ods. 1 O.s.p.); krajský súd len v taxatívne uvedených prípadoch (§ 9 ods. 2 O.s.p.).

V danom prípade žalobca odvolaním napadol rozhodnutie krajského súdu, ktorý rozhodoval ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.). Odvolanie tak nesmeruje proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ale proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, a preto je procesne neprípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky z tohto dôvodu odvolanie žalobcu podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

2. K dovolaniu žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. augusta 2008, sp. zn. 16 Co 158/2008:

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Žalobca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval, teda ani nemohol vysloviť svoj právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchýlil (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku, vo výroku ktorého odvolací súd prípustnosť dovolania nevyšlovil (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 O.s.p. procesne prípustné.

Vzhľadom k zákonnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladajú. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takej vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných väd.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť konať pred súdom a v konaní pred ním uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa názoru dovolateľa dôjsť predovšetkým nevykonaním ním navrhovaného dokazovania, nevysvetlením dôvodov nevykonania navrhnutých dôkazov a nezaslaním podania žalovaného na vyjadrenie. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. mal byť spôsob vedenia pojednávania odvolacím súdom a zaujatosť vec prejednávajúceho senátu.

K jednotlivým dovolacím námietkam uvádza dovolací súd nasledovné:

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava Slovenskej republiky prípustnosť dôkazov neupravuje, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk

najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. S poukazom na obsahovo zhodné závery, ku ktorým dospel dovolací súd aj v prejednávanej veci, možno preto konštatovať, že nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania nemohlo dôjsť k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Dovolateľ založil prípustnosť dovolania aj na existencii dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., konkrétne na vylúčení všetkých sudcov vec prejednávajúceho senátu odvolacieho súdu. Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nazaujatosti. Účelom tohto ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaníu veci, nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo ich zástupcom, a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Uvedenému cieľu zodpovedá i právna úprava skutočností, ktoré sú z hľadiska vylúčenia sudcu považované za relevantné. Ich existenciu dovolací súd nezistil.

Z obsahu spisu vyplýva, že 9. septembra 2008 bolo odvolaciemu súdu doručené podanie žalobcu označené ako „Námietka zaujatosti senátu krajského súdu“ (č.l. 431 spisu), ktorým namietal spôsob, akým predsedníčka senátu odvolacieho súdu 28. augusta 2008 viedla pojednávanie, vyjadril nesúhlas s hodnotením dôkazov a rozhodnutím odvolacieho súdu („Iba zaujatý senát mohol takto postupovať.“) a uviedol, že členovia senátu boli pred pojednávaním ovplyvnení. Podaním zo 7. novembra 2008 (č.l. 449 spisu), označeným ako „Opakovaná námietka zaujatosti senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici“ žalobca reagoval na oznámenie predsedníčky senátu o tom, že vec nadriadenému súdu nepredložila, nakoľko z námietky nevyplývali konkrétne skutočnosti odôvodňujúce zaujatosť členov vec prejednávajúceho senátu a neobsahovala náležitosti podľa § 15a ods. 3 O.s.p. Uviedol, že nepredloženie veci nadriadenému súdu tiež svedčí o zaujatosti vec prejednávajúceho senátu; samotnú námietku zaujatosti v naznačenom smere nedoplnil.

Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ namieta zaujatosť vec prejednávajúceho senátu odvolacieho súdu najmä v súvislosti s okolnosťami ním navrhovaného dokazovania a s poukazom na právny záver odvolacieho súdu, s ktorým nesúhlasí. Postup sudcu (tu senátu)

v konaní, ani právny názor zaujatý v rozhodnutí vo veci samej, však nemôže byť spôsobilým dôvodom zaujatosti ani rozhodovania o nej (§ 14 ods. 3 O.s.p., § 15a ods. 5 O.s.p.).

Vzhľadom k obsahu dovolania dovolací súd na záver považuje za potrebné osobitne sa vysporiadať s niektorými tvrdeniami dovolateľa. Pokiaľ dovolateľ namieta, že odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolaním z 19. januára 2008, ale len odvolaním z 10. januára 2008, dovolací súd poukazuje na znenie záhlavia rozsudku odvolacieho súdu, kde označenie prejednávanej veci znie: „v konaní o neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu vo Zvolene č.k. 16C 157/02 zo dňa 10.10.2007;“ teda z neho nevyplýva, že by sa odvolací súd zaoberal len v poradí „prvým“ odvolaním (hoci v poradí „druhé“ odvolanie možno v zmysle § 205 ods. 3 O.s.p. považovať len za doplnenie odvolania z 10. januára 2008 – pozn. dovolacieho súdu). Dovolací súd tiež poukazuje na obsah oboch podaní žalobcu označených ako „odvolanie,“ ktoré sú obsahovo v podstate totožné. V súvislosti s tvrdením dovolateľa, že predsedníčka senátu odvolacieho súdu nesprávne nadiktovala do zápisnice požiadavku žalobcu na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa namiesto jeho zmeny, dovolací súd poznamenáva, že žalobca mal v takom prípade možnosť vzniesť voči zneniu zápisnice námietku (§ 40 ods. 3 O.s.p.). Keďže toto právo nevyužil, o správnosti znenia zápisnice nie je dôvod pochybovať. Ak by aj taká pochybnosť vznikla, je potrebné zohľadniť znenie § 212 O.s.p., v zmysle ktorého je odvolací súd viazaný len rozsahom a dôvodmi (tzv. kvantitatívnu stránkou) odvolania, nie aj navrhovaným znením rozhodnutia (tzv. kvalitatívna stránka odvolania). K námietkam ohľadne spôsobu vedenia pojednávania predsedníčkou senátu odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že vedenie pojednávania je zásadne v kompetencii predsedu senátu (§ 117 ods. 1 O.s.p.).

Žalobca navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako celok. Pokiaľ dovolaním napadol výrok tohto rozsudku o trovách konania, smeruje jeho dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§109 ods. 1 písm. c/) na

zaujatie stanoviska. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ako je ale výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide (mediiným) o uznesenie o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. teda vylučuje prípustnosť dovolania žalobcu proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodit' ani z § 237 O.s.p. Žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku neukladá súdu povinnosť doručovať účastníkom iné písomnosti okrem tých, ktoré ustanovuje; dovolateľom uvádzané vyčíslenie trov konania k nim nepatrí.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

Z procesného hľadiska bol v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky úspešný žalovaný, ktorému vzniklo právo na náhradu trov konania voči procesne neúspešnému žalobcovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však náhradu trov konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. mája 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková